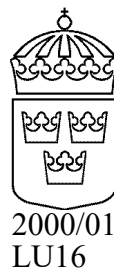

Lagutskottets betänkande

2000/01:LU16

Olovligt bortförda barn i internationella förhållanden

Sammanfattning

I betänkandet behandlar utskottet 13 motionsyrkanden från allmänna motionstiden år 2000 avseende olika frågeställningar rörande olovligt bortförda barn i internationella förhållanden.

Utskottet avstyrker bifall till samtliga motionsyrkanden, bl.a. med hänvisning till tidigare ställningstaganden och pågående utredningsarbete.

Motionerna

2000/01:L405 av Margareta Viklund (kd) vari föreslås att riksdagen fattar följande beslut:

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening att en flyende förälder med barn skall betraktas som asylsökande och skyddsbehövande.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening att svenska domstolar och jurister i familjerätt utbildas om Haagkonventionens innebörd och tillämpning.
3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening att ändra 12 § i överflyttninglagen så att svenska myndigheter förhindrar överflyttning om det skulle innebära allvarlig risk för barnets hälsa.
4. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening att svenska domstolar automatiskt förordar om barnpsykologisk eller barnpsykiatrisk utredning om den ene föräldern så kräver.

2000/01:L426 av Inger Davidson m.fl. (kd, m, c, fp, mp) vari föreslås att riksdagen fattar följande beslut:

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om tillsättande av en utredning med syfte att förbättra sakkunskapen om barn i de svenska domstolarna.

2000/01:L434 av Ewa Larsson m.fl. (mp) vari föreslås att riksdagen fattar följande beslut:

Riksdagen beslutar om ändring i lagen (1989:14) om erkännande och verkställighet av utländska vårdnadsavgöranden m.m. och om överflyttning av barn så att det tilläggs att barnets bästa skall komma i främsta rummet vid alla avgöranden enligt lagen.

2000/01:L440 av Margareta Andersson och Rigmor Stenmark (c) vari föreslås att riksdagen fattar följande beslut:

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att föra in att barnets bästa skall komma i främsta rummet vid beslut om överförande av barn enligt Haagkonventionen.

2000/01:L442 av Carina Hägg och Agneta Brendt (s) vari föreslås att riksdagen fattar följande beslut:

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om Haagkonventionen utifrån barnperspektivet.

2000/01:L445 av Matz Hammarström och Ewa Larsson (mp) vari föreslås att riksdagen fattar följande beslut:

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att en utredning kan behöva tillsättas för att följa upp vad som händer med de barn som överlämnas i enlighet med Haagkonventionen.

2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att barn bör kunna förordnas ett juridiskt ombud vid överflyttningsärenden.

3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om ökade möjligheter till ekonomiskt bistånd för ökade levnadsomkostnader i samband med ärenden som rör Haagkonventionen.

2000/01:L447 av Cecilia Magnusson (m) vari föreslås att riksdagen fattar följande beslut:

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening att en översyn av domstolarna bör ske så att de dömer i enlighet med principen om barnens bästa i enlighet med vad som anförs i motionen.

2000/01:L452 av Margareta Israelsson och andre vice talman Eva Zetterberg (s, v) vari föreslås att riksdagen fattar följande beslut:

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att barnets bästa skall komma i främsta rummet vid alla avgöranden enligt lagen (1989:14) om erkännande och verkställighet av utländska vårdnadsavgöranden m.m. och om överflyttning av barn.

Utskottet

Allmän bakgrund

I betänkandet behandlar utskottet 13 motionsyrkanden från allmänna motionstiden år 2000 avseende olika frågeställningar rörande olovligt bortförda barn i internationella förhållanden. Som allmän bakgrund till motionsspörsmålen vill utskottet redovisa följande.

Med olovligt bortförande av barn avses framför allt då en förälder utan lov för med sig sitt barn till ett annat land. Hit hör också fall då en förälder olovligt håller kvar barnet i ett annat land efter utgången av en umgängestid eller efter det att en domstol bestämt att den andra föräldern skall ha vårdnaden om barnet. I båda fallen är ändamålet att hindra den andra föräldern från att ha vårdnaden om barnet eller utöva umgängesrätt.

År 1980 tillkom två konventioner, Europarådskonventionen och Haagkonventionen, i syfte att få till stånd ett internationellt samarbete för att motverka olovliga bortföranden och kvarhållanden av barn i internationella förhållanden. Enligt konventionerna skall ett beslut om vårdnad i barnets hemland normalt verkställas, och barnet skall enligt huvudregeln flyttas dit. Sverige har anslutit sig till de båda konventionerna, och dessa har införlivats med svensk rätt genom lagen (1989:14) om erkännande och verkställighet av utländska vårdnadsavgöranden m.m. och om överflyttning av barn. För Sveriges del är konventionerna i kraft gentemot ett femtiotal länder.

En ny konvention som gäller myndigheters behörighet, tillämplig lag, erkännande, verkställighet och samarbete i fråga om föräldraansvar och åtgärder till skydd för barn antogs hösten 1996 inom Haagkonferensen för internationell privaträtt. Den nya Haagkonventionen har ett vidare tillämpningsområde och skall ses som ett komplement till 1980 års Haagkonvention. 1996 års konvention är betydelsefull genom att den på ett tvingande sätt reglerar myndigheternas behörighet att ta upp exempelvis vårdnadsfrågor och genom att den behöriga myndighetens beslut skall erkännas och verkställas i de övriga konventionsstaterna. 1980 års Haagkonvention däremot inskränker sig till att vara en konvention om överflyttning, dvs. ett instrument för att i nödsituationer snarast möjligt återställa läget som det var innan det olovliga bortförandet eller kvarhållandet ägde rum. 1996 års Haagkonvention är också betydelsefull på så sätt att den vill hindra att en person genom att olovligt bortföra eller kvarhålla ett barn skall kunna skapa behörighet för myndigheter i ett annat land än det där barnet har sin invanda miljö. Enligt konventionen skall behörigheten i alla åtgärder rörande barn tillkomma myndigheterna i den stat där barnet har sitt hemvist. Om ett olovligt bortförande äger rum saknar sålunda den nya statens myndigheter behörighet att ta upp frågor rörande vårdnad och umgänge. Först när barnet fått hemvist i den nya staten och vissa andra i konventionen föreskrivna villkor är uppfyllda övergår behörigheten till myndigheterna i det nya landet. Till dess behörigheten på föreskrivet sätt har övergått till den nya statens myndigheter skall man i den staten erkänna och verkställa de beslut som har meddelats i barnets ursprungliga hemviststat.

I maj 1998 antog Europeiska unionens råd en konvention om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål. Den nya EU-konventionen, den s.k. Brysselkonventionen II, innehåller bl.a. regler om myndigheters behörighet att i samband med äktenskapsmål ta upp vårdnadsfrågor och regler om erkännande och verkställighet av vårdnadsavgöranden meddelade i samband med ett äktenskapsmål i en EU-stat. Med anledning av Amsterdamfördraget har kommissionen lagt fram ett förslag till en gemenskapsrättsakt där Brysselkonventionen II har omarbetats till en förordning. Förordningen som benämns Bryssel II-förordningen har antagits av Europeiska unionens råd den 29 maj 2000 och har trätt i kraft den 1 mars 2001. Den är till alla delar bindande och direkt tillämplig i Sverige och övriga berörda medlemsstater i EU. Förordningen innehåller en särskild bestämmelse om bortförande av barn enligt vilken de behöriga domstolarna skall utöva sin behörighet i enlighet med 1980 års Haagkonvention.

I november 1999 besökte utskottet under en studieresa sekretariatet i Haag för Haagkonferensen för internationell privaträtt, varvid utskottet erhöll aktuell information om läget beträffande olika länders anslutning till 1996 års Haagkonvention om föräldraansvar och åtgärder till skydd för barn.

Utskottet övergår härefter till att behandla de olika frågeställningar som tas upp i motionerna.

Motionerna och utskottets ställningstaganden

Utskottet behandlar till att börja med en motion som tar upp tillämpningen av Haagkonventionen.

Carina Hägg och Agneta Brendt (båda s) anför i motion L442 att barnperspektivet kommit i skymundan när det gäller tillämpningen av Haagkonventionen. Vid tillämpningen av konventionen måste stor vikt läggas vid om barnen riskerar att utsättas för fysiska eller psykiska skador eller försättas i en ohållbar situation. Motionärerna framhåller att Haagkonventionen reglerar inte bara föräldrarnas utan också barnens rätt. Det finns, enligt motionärerna, också ett jämställdhetsperspektiv på frågan. Kvinnor har, anför det, sämre inkomster och allmänt sett sämre socialt skyddsnät. De kan på grund av sin situation ha praktiska svårigheter att följa en rättsprocess efter att barnet återförts. Med hänsyn till det anförda är det enligt motionen angeläget att göra en översyn av Haagkonventionens tillämpning, och i motionen yrkas ett tillkännagivande i enlighet härmed.

Frågor om olovligt bortförda barn har behandlats av utskottet vid flera tillfällen tidigare, bl.a. med anledning av ett motionsyrkande i samband med behandlingen av proposition 1997/98:7 Vårdnad, boende och umgänge (bet. 1997/98:LU12). I linje med tidigare ställningstagande förutsatte utskottet då att man från regeringens sida fortsätter arbetet med att få till stånd ytterligare internationella överenskommelser, där sådana utgör en lämplig lösning, och det fanns mot denna bakgrund inte skäl för riksdagen att ta något ytterligare initiativ när det gäller olovliga bortföranden av barn i internationella förhållanden.

Frågan berördes också av utskottet våren 1999 i ett yttrande till socialutskottet med anledning av behandlingen av proposition 1997/98:182 Strategi för att förverkliga FN:s konvention om barnets rättigheter i Sverige jämte motioner (1998/99:LU1y). Utskottet konstaterade att barnkonventionen behandlar frågan om olovligt bortförda barn i artikel 11. Av artikeln framgår att konventionsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att bekämpa olovligt bortförande och kvarhållande av barn i utlandet. För detta ändamål skall staterna främja ingående av bilaterala eller multilaterala överenskommelser eller anslutning till befintliga överenskommelser. Utskottet redogjorde därefter för det internationella och nationella arbetet när det gäller olovligt bortförda barn och kunde konstatera att frågan om Sveriges ratificering av 1996 års Haagkonvention bereddes inom Regeringskansliet. Vidare pekade utskottet på att även frågan om Sveriges ratificering av Brysselkonventionen II om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål var föremål för beredning. Mot bakgrund av vad som redovisats kunde utskottet våren 1999 med tillfredsställelse konstatera att det pågick ett

omfattande arbete i syfte att skapa så effektiva regelverk som möjligt både på internationell och nationell nivå i syfte att bekämpa olovligt bortförande och kvarhållande av barn. Utskottet kunde inte finna annat än att lagstiftningsarbetet låg väl i linje med de åtaganden som Sverige gjort genom barnkonventionen.

När frågan om olovligt bortförda barn senast behandlades av riksdagen våren 2000 med anledning av en motion med samma inriktning som den nu aktuella motion L442 konstaterade utskottet att det pågick en beredning av frågan om svensk anslutning till 1996 års Haagkonvention om föräldraansvar och åtgärder till skydd för barn. Med anledning av att frågan om olovligt bortförande av barn åter hade aktualiserats motionsvägen, framhöll utskottet att det är värdefullt att de internationella reglerna på området diskuteras och belyses utifrån vilka effekter tillämpningen får på de berörda barnens situation. Det är viktigt, fortsatte utskottet, att de domstolar och myndigheter som har att tillämpa reglerna gör det på ett ändamålsenligt sätt och beaktar barnkonventionens krav att barnets bästa skall komma i främsta rummet vid alla åtgärder som rör barn. Utskottet utgick från att barnens situation och barnens bästa är en central utgångspunkt och ledstjärna för de överväganden som sker internationellt och nationellt i fråga om åtgärder mot olovliga bortföranden och kvarhållanden av barn och ansåg att det inte var påkallat med något särskilt uttalande eller annan åtgärd från riksdagens sida med anledning av vad som anförts i den då aktuella motionen. Med det anförda avstyrkte utskottet bifall till motionen.

Vad som nu anförts i motion L442 utgör, enligt utskottets mening, inte skäl för riksdagen att frånga sitt tidigare ställningstagande i frågan. Utskottet avstyrker därmed bifall till motionen.

Ett flertal motioner rör olika frågor om förfarandet enligt lagen (1989:14) om erkännande och verkställighet av utländska vårdnadsavgöranden m.m. och om överflyttning av barn.

En ansökan om verkställighet av vårdnadsavgöranden m.m. eller om överflyttning av barn enligt 1989 års lag görs hos länsrätten (13 §). Det är alltså bestämmelserna i förvaltningsprocesslagen (1971:291) och förvaltningslagen (1986:223) som blir tillämpliga på förfarandet. 1989 års lag innehåller vissa särskilda regler när det gäller förfarandet i mål enligt lagen. Sålunda föreskrivs att målen skall handläggas skyndsamt. Innan länsrätten förordnar om verkställighet eller överflyttning får den uppdra åt en ledamot eller suppleant i socialnämnden eller en tjänsteman inom socialtjänsten att verka för att den som har hand om barnet frivilligt skall fullgöra vad som åligger honom eller henne. Ett sådant uppdrag får även lämnas åt någon annan lämplig person. Uppdraget får emellertid inte leda till att målets behandling onödigt fördröjs. Vidare föreskrivs bl.a. att rätten, innan den avgör ett mål om verkställighet av ett avgörande om vårdnaden om barn eller om överflyttning av barn, skall inhämta barnets mening, om det inte är omöjligt med hänsyn särskilt till barnets ålder och mognad. I lagen finns ytterligare regler om förfarandet i syfte att garantera en smidig och skyndsamt handläggning.

I motion L426 framhåller Inger Davidson m.fl. (kd, m, c, fp, mp) att det behövs barnsakkunniga i domstolarna när beslut skall fattas om en överflytt-

ning av ett barn. Enligt motionärerna bör regeringen tillsätta en utredning angående hur barnsakkunniga bäst skall kunna bistå domstolarna med vägledande råd och vara behjälpliga i samband med själva överflyttningarna.

Enligt motion L447 av Cecilia Magnusson (m) bör ett specialförfarande inrättas för att säkerställa att barnets bästa beaktas i mål om överflyttning. Den lämpligaste ordningen är, enligt motionären, att inrätta en specialdomstol för dessa fall. I motionen begärs ett tillkännagivande i enlighet med det anförda.

Margareta Viklund (kd) anser i motion L405 att svenska domstolar i förevarande typ av mål automatiskt bör förordna om barnpsykologisk eller barnpsykiatrisk utredning om den ene föräldern så kräver (yrkande 4).

Enligt motion L445 av Matz Hammarström och Ewa Larsson (båda mp) är det lämpligt att ett juridiskt ombud förordnas för barnet i mål om överflyttning. Ombudets uppgift bör vara att skydda barnet mot kränkningar eller att ta skada under rättsprocessen och överflyttningen samt att föra barnets talan. I motionen yrkas ett tillkännagivande härom (yrkande 2). Vidare framhåller motionärerna att det medför höjda levnadsomkostnader för den förälder som letar efter sitt barn och kanske måste närvara under en rättsprocess i ett annat land. Dessa ökade kostnader ryms inte alltid i den enskildes ekonomi varför det behövs någon form av ekonomiskt bistånd. I motionen begärs ett tillkännagivande i enlighet med vad som nu anförts (yrkande 3).

Vad först gäller frågan om att inrätta särskilda familjedomstolar har, med anledning av motioner, spörsmålet varit föremål för riksdagens ställningstagande vid ett flertal tillfällen under senare år (se bet. 1989/90:JuU32, 1991/92:JuU20, 1992/93:LU22 och 1997/98:LU12). Motionsyrkandena har därvid avslagits med hänvisning till att antalet specialdomstolar bör minska. Riksdagen har vidare ansett att det är viktigt att slå vakt om principen om de allmänna domstolarnas breda och sakliga kompetens och den därmed sammanhängande tanken att en domare bör ha så djup kunskap och god överblick över hela det juridiska fältet som möjligt. Utskottet saknar anledning att nu inta en annan ståndpunkt i denna principfråga.

Beträffande handläggningen i mål om verkställighet av vårdnadsavgöranden m.m. och om överflyttning av barn vill utskottet uttala att utskottet självfallet delar motionärernas uppfattning att det är väsentligt att domare som handlägger mål enligt 1989 års lag har erforderlig kompetens och erfarenhet av den särskilda måltyp som det här är fråga om. I sammanhanget vill utskottet framhålla betydelsen av de utbildningsinsatser som görs inom rättsväsendet när det gäller handläggningen enligt ifrågavarande lag. Det bör också framhållas att förfarandereglerna enligt lagen syftar till att skapa en snabb och smidig ordning inte minst av hänsyn till barnets bästa. Utskottet utesluter emellertid inte att reglerna kan behöva ändras för att skapa ett mer ändamålsenligt förfarande och ett bättre skydd för barnet. Här vill utskottet peka på att det inom Justitiedepartementet pågår en översyn av 1989 års lag om erkännande och verkställighet av utländska vårdnadsavgöranden m.m. och om överflyttning av barn. Enligt vad utskottet inhämtat beräknas översynen vara klar våren 2001 och resultatet presenteras i en departementspromemoria.

Vad särskilt gäller frågan om en förälders kostnader för att ta till vara sin rätt i fråga om olovligt bortförda barn vill utskottet redovisa att Utrikesdepar-

temetet förfogar över ett anslag på för närvarande 500 000 kr per år avseende främst resekostnader i samband med överflyttningar av barn. Anslaget får användas för kostnader som har samband med återförandet. En förordning som närmare skall reglera vad det aktuella anslaget får användas till är under utarbetande inom Utrikesdepartementet och förväntas bli klar under våren 2001.

Med hänsyn till det anförda anser utskottet att riksdagen nu inte bör vidta någon åtgärd med anledning av motionerna L426, L447, L405 yrkande 4 samt L445 yrkandena 2 och 3, och utskottet avstyrker bifall till motionsyrkandena.

Flera motioner innehåller yrkanden som närmast tar sikte på de materiella förutsättningarna för överflyttning enligt lagen om erkännande och verkställighet av utländska vårdnadsavgöranden m.m. och om överflyttning av barn.

Margareta Israelsson och andre vice talman Eva Zetterberg (s, v) konstaterar i motion L452 att Sverige genom att ratificera barnkonventionen har åtagit sig att vidta åtgärder för att bekämpa olovligt bortförande och kvarhållande av barn i utlandet. Ratificeringen av Haagkonventionen är ett led i detta åtagande. Av artikel 3 i barnkonventionen framgår att barnets bästa skall komma i främsta rummet vid alla åtgärder som rör barn. Genom att i 1989 års lag om överflyttning av barn m.m. ta in ett stadgande om att barnets bästa skall komma i främsta rummet vid alla avgöranden enligt lagen tydliggörs, enligt motionärerna, att barnkonventionens artikel 3 även skall tillämpas när det gäller överflyttning av barn. Motionärerna begär ett tillkännagivande i enlighet härmed.

Samma uppfattning framförs av Ewa Larsson m.fl. (mp) i motion L434 och i motion L440 av Margareta Andersson och Rigmor Stenmark (båda c).

I motion L405 av Margareta Viklund (kd) begärs att den berörda lagstiftningen ändras så att svenska myndigheter i större utsträckning kan förhindra en överflyttning när det kan innebära en allvarlig risk för barnets hälsa (yrkande 3).

Utskottet delar givetvis motionärernas uppfattning att barnets hälsa inte skall äventyras och att barnets bästa skall komma i främsta rummet vid alla avgöranden enligt lagen om erkännande och verkställighet av utländska vårdnadsavgöranden m.m. och om överflyttning av barn. I 12 § nämnda lag finns regler om att överflyttning av barn i vissa fall kan vägras. Sålunda får överflyttning vägras om det finns en allvarlig risk för att överflyttningen skadar barnets kroppsliga eller själsliga hälsa eller i övrigt sätter barnet i en situation som inte är godtagbar (p. 2).

Därutöver vill utskottet framhålla följande. Genom anslutningen till Haagkonventionen har Sverige förbundit sig att tillämpa denna. 1989 års lag om erkännande och verkställighet av utländska vårdnadsavgöranden m.m. och om överflyttning av barn är ett resultat av detta åtagande och innebär att Haagkonventionen införlivats med svensk rätt. Ändringar i lagstiftningen förutsätter därför motsvarande ändringar i Haagkonventionen, något som Sverige inte kan göra ensidigt utan överenskommelse härom med övriga konventionsstater. Därtill vill utskottet än en gång framhålla att utskottet utgår från att barnens situation och barnens bästa är en central utgångspunkt

och ledstjärna för de överväganden som sker internationellt och nationellt i fråga om åtgärder mot olovliga bortföranden och kvarhållanden av barn.

Med hänsyn till det anförda påkallar enligt utskottets mening vad som anförts i de aktuella motionerna inte någon åtgärd från riksdagens sida i förevarande sammanhang, varför utskottet avstyrker bifall till motionerna L452, L434, L440 och L405 yrkande 3.

I motion L405 begär Margareta Viklund (kd) ett tillkännagivande om att svenska domare och jurister i familjerätt bör utbildas om Haagkonventionens innebörd och tillämpning (yrkande 2).

Utskottet vill peka på att Domstolsverket i flera år har anordnat seminarier för domare och advokater i mål om verkställighet av vårdnadsavgöranden och mål om överflyttning. Domstolsverket avser nu att dokumentera vad som kommit fram vid seminarierna och på lämpligt sätt sprida detta. Utskottet är inte berett att förorda något initiativ från riksdagens sida i frågan och avstyrker därmed bifall till motion L405 yrkande 2.

Matz Hammarström och Ewa Larsson (båda mp) framhåller i motion L445 att det saknas underlag för att bedöma vad som händer med de barn som överflyttas eftersom ingen uppföljning sker av avgörandena. Det finns således inga undersökningar om de psykiska konsekvenserna av överflyttningar och om hur kontakten har utvecklats med den andre föräldern. I motionen anförts också att Sverige bör skapa rutiner för att kunna försäkra sig om att de utredningar som görs i samband med en vårdnadstvist i ett annat land för ett barn med svensk anknytning blir ordentligt utförda. I motionen begärs ett tillkännagivande i enlighet med det anförda (yrkande 1).

Utskottet anser i likhet med motionärerna att det är viktigt att följa upp avgöranden om verkställighet i vårdnadsfall och om överflyttning av barn. Utskottet utgår från att denna fråga liksom frågan om insyn i vårdnadsutredningar som görs i andra länder är spörsmål som kan tas upp i samband med överväganden om tillämpningen av Haagkonventionerna, bl.a. inom ramen för Haagkonferensen för internationell privaträtt. Något särskilt uttalande eller annan åtgärd från riksdagens sida i förevarande sammanhang är utskottet inte berett att förorda. Därmed avstyrker utskottet bifall till motion L445 yrkande 1.

Slutligen behandlar utskottet ett motionsyrkande av Margareta Viklund (kd) i motion L405 om att en förälder som är på flykt med sitt barn skall betraktas som asylsökande och skyddsbehövande (yrkande 1).

Utskottet vill erinra om att enligt 3 kap. 1 § utlänningslagen (1989:529) avses med asyl uppehållstillstånd som beviljas en utlänning därför att han är flykting. Vidare avses enligt 2 § med flykting en utlänning som befinner sig utanför det land som han är medborgare i, därför att han känner välgrundad fruktan för förföljelse på grund av sin ras, nationalitet m.m. och som inte kan eller på grund av sin fruktan inte vill begagna sig av detta lands skydd. Enligt utskottets mening är det inte lämpligt att i något avseende jämställa föräldrar med barn som är föremål för tillämpning av reglerna om överflyttning av barn med de personkategorier som avses med utlänningslagens bestämmelser.

Utskottet avstyrker således bifall till motion L405 yrkande 1.

Hemställan

Utskottet hemställer

1. beträffande *barnperspektivet*
att riksdagen avslår motion 2000/01:L442,
2. beträffande *handläggning*
att riksdagen avslår motionerna 2000/01:L405 yrkande 4, 2000/01:L426, 2000/01:L445 yrkandena 2 och 3 samt 2000/01:L447,
3. beträffande *ändring av överflyttningslagen*
att riksdagen avslår motionerna 2000/01:L405 yrkande 3, 2000/01:L434, 2000/01:L440 och 2000/01:L452,
4. beträffande *utbildning*
att riksdagen avslår motion 2000/01:L405 yrkande 2,
5. beträffande *uppföljning*
att riksdagen avslår motion 2000/01:L445 yrkande 1,
6. beträffande *asylsökande*
att riksdagen avslår motion 2000/01:L405 yrkande 1.

Stockholm den 22 mars 2001

På lagutskottets vägnar

Tanja Linderborg

I beslutet har deltagit: Tanja Linderborg (v), Rolf Åbjörnsson (kd), Marianne Carlström (s), Stig Rindborg (m), Rune Berglund (s), Karin Olsson (s), Henrik S Järrel (m), Elizabeth Nyström (m), Marina Pettersson (s), Christina Nenes (s), Tasso Stafilidis (v), Kjell Eldensjö (kd), Berit Adolfsson (m), Anders Berglöv (s), Ana Maria Narti (fp), Raimo Pärssinen (s) och Agne Hansson (c).